

MOZUS UN ĀRONA GRĒKS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 20; 21; Jņ. 3:14,15; Jēk. 4:4-15.

ATMIŅAS PANTS:

“Uzkāp Pizgas kalna virsotnē un pacel savas acis pret vakariem un pret ziemeļiem, pret dienvidiem un pret rītiem un apskati to zemi savām acīm, jo tu neiesi pāri Jordānai.” (5. Moz. 3:27)

Pēc daudzu gadu klejošanas pa tuksnesi Israēls beidzot sasniedza Kadeš-Barneu, Apsolitās zemes dienvidu robežu. Pēc visa, ko viņi bija piedzīvojuši, pēc grūtajām mācībām, ko Kungs centās iemācīt, pēc iespaidīgajām sodībām, kas krita uz dumpiniekiem, varētu domāt, ka nu gan šī tauta beidzot būs gatava tam, lai Kungs tos izmanto pēc pilnas programmas. Taču mēs zinām, ka tieši tā vis nenotika.

Šajā nedēļā mēs principā pētīsim Bībeles mūžīgo tēmu: Dieva piedošanu un žēlastību pretstatā Viņa tautas neticībai, grēkam un nepateicībai. Kopš Ādama un Ievas līdz pat Laodiķejas draudzei šodien (Atkl. 3:14-18) atkal un atkal mēs vērojam Dieva piedošanu un žēlastību pret tiem, kas pārāk bieži aizmirst apsolījumus par uzvaru, ticību un svētumu, ko Viņš tiem piedāvā. Tajā pašā laikā mēs ieraudzīsim Viņa vēlēšanos piedot tiem, kas pakrīt, – pat tiem, kam vajadzēja mācēt nostāvēt, piemēram, Mozum, kas vājumā brīdī, nepacietībā un varbūt pat augstprātībā pazaudēja skatu uz Dievu, kurš viņam tik daudz bija darījis. Tātad, ja pat Mozus varēja pakrist, kā ir ar mums?

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 28. novembrī.)

KAD KRĪT MILŽI

Kad apmetnes vietā Kadeš-Barneā beidza tecēt ūdens, Israēlam pavērās varena iespēja meklēt palīdzību no Dieva, kas par viņiem vienmēr bija gādājis pagātnē; kādēļ gan tagad lai būtu citādi? Tomēr viņi ātri aizmirsā pagātni, uzbrūkot Mozum un Āronam ar vecajām sūdzībām.

Izlasī 4. Moz. 20:1-13. Ko Kungs lika Mozum darīt, bet vai viņš tieši tā izdarīja? Kā tu domā, kādēļ šis pazemīgais, uzticīgais Dieva kalps parādīja sev tik neraksturīgu ticības un pašāvivības trūkumu? _____

Vienā ziņā ir viegli izprast Mozus izmisumu. Pirmām kārtām, viņš tikko bija apglabājis savu māsu un, bez šaubām, to pārdzīvoja; un tad viņš bija spiests klausīties tās pašas apsūdzības, kas būtībā reiz jau skanēja pirms daudziem gadiem no iepriekšējās paaudzes. Taču tas Kunga acīs neattaisnoja viņa rīcību.

“Ūdens iztecēja papildam, lai apmierinātu visu ļaužu pulku. Tomēr tika pieļauta liela kļūda. Mozus bija runājis uztraukumā, viņa vārdi vairāk pauda cilvēciskas dusmas. (..) Kad tagad Mozus pats no sevis tos apsūdzēja, viņš apbēdināja Dieva Garu un ļaudīm nodarīja tikai ļaunu. Atklājās viņa pacietības un pašsavaldīšanās trūkums, kas tiem deva iemeslu apšaubīt, vai viņu pagātnē ir vadījis Dievs, kā arī attaisnot pašiem savus grēkus. Mozus līdzīgi viņiem bija apbēdinājis Dievu. Ļaudis sāka runāt, ka Mozus izturēšanās jau no sākuma ir bijusi peļama un zem katras kritikas, un tagad tiem bija izdevīgs iemesls, lai atmetu visus rājienu, kurus Kungs tiem bija sūtījis, izmantojot savu kalpu.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 417)

Jāsecina tikai tas, ka uzmanīgiem jābūt arī visuzticamākajiem un cītīgākajiem Kunga kalpiem. Šo grēku vēl ļaunāku darīja fakts, ka tajā bija vainojams cilvēks, kam bija dotas lielas priekštiesības. Ņemsim vērā, cik daudz Dieva spēka Mozus bija pieredzējis; cik daudz pārsteidzošu Kunga atklāsmju atkal un atkal saņēmis. Un tomēr viņš ļāva savam es sacelties un ņemt virsroku. Lai tas ir liels brīdinājums mums katram.

Pārdomā vismaz vienu gadījumu savā dzīvē, kad apstākļu spiediena dēļ esi juties kā uz kraujas malas, izdarot kaut ko pārsteidzīgu un grēcīgu. Cik gan bieži esi vēlējies, lai spētu pagriezt pulksteni atpakaļ un atsaukt nodarīto postu? Ko esi mācījies no šādām kļūdām, lai ideālā variantā neko tādu vairs neatkārtotu? _____

ĀRONA NĀVE

Izlasi 4. Moz. 20:23-29. Kādas domas nāk prātā, lasot Ārona nāves aprakstu? Ko no tā varam mācīties, arī attiecībā uz ikvienu mūsu kalpošanu Kungam? _____

20. nodaļa sākas ar Mirjamas nāvi un beidzas ar Ārona aizmigšanu. Ir skaidri redzams, ka vecā paaudze aiziet, bet tās vietu ieņem jaunie. To pašu var novērot mūsu draudzē šodien. Paaudzes aiziet, atstādamas savu “mēteli” nākamajai, taču paliek svarīgs jautājums: cik daudz jaunā paaudze mācīsies no aizgājēju kļūdām, kā arī uzvarām?

Ievērosim atšķirību starp Mirjamas un Ārona nāves aprakstiem. Mirjamas aiziešana pieminēta tikai vienā īsā pantā, un izskatās, ka viņas nāve nākusi pēkšņi un negaidīti – pretstatā Ārona nāvei, kas bija iepriekš skaidri pravietota.

Pirms Ārona nāves viņš kopā ar savu dēlu Ēleāzaru un Mozu uzkāpa Hora kalnā, kur Israēla nama priekšā Mozus noģērba sava brāļa priestera kārtu un uzvilka to savam brāļadēlam Ēleāzaram. Tas bija iespaidīgs ainojums tam, kā jaunā paaudze saņēma vecās paaudzes lomu. Lai gan Āronam bija “jātiek piepulcinātam pie saviem tēviem,” augstā priestera darbam jāturpinās. Citiem vārdiem, draudzes darbs un misija ir lielāka par atsevišķiem cilvēkiem. Mēs varam izpildīt savus pienākumus uzticīgi un ārkārtīgi sekmīgi, taču agru vai vēlū mēs noiesim no skatuves, un citi turpinās darbu, ko būsīm atstājuši.

Ir grūti iztēloties, cik ārkārtīgi emocionāls noteikti bija šis notikums. Mozus, zinot, ka arī viņam drīz jāmirst, novilka brālim svētās drēbes un uzvilka Ārona dēlam. Savukārt Ārons, saprotot, ka viņa dzīve ir noslēgusies, noteikti nožēloja savas dzīves kļūdas, bet Ēleāzars, stāvēdams sava aizejošā tēva priekšā, saņēma smago augstā priestera atbildības nastu. Tajā pašā laikā no apakšas notikuma atšķetināšanas novēroja israēliešu pūļi.

Ja tev būtu rīt jāmirst, kādu mantojumu tu atstātu? Kāds ir tavs ieguldījums Kunga darbā? Kā tu varētu labāk izmantot īso laika sprīdi, kas mums katram ir atlicis (Jēk. 4:4-15)? _____

NEPATEICĪBAS GRĒKS

Tā kā Edoma tauta (Ēsava pēcnācēji), kas bija apmetusies Nāves jūras dienvidu pusē līdz pat Akabas licim, atteicās laist Israēlu cauri savai teritorijai, nācās iet tai apkārt. (Skat. 4. Moz. 20:14-21.)

Izlasi 4. Moz. 21:1-5. Kādas bija cilvēku sūdzības? Savā prātā pārcilā visu, kas ar viņiem līdz šim bija noticis un ko viņi bija piedzīvojuši. Vai viņu sūdzībām var atrast jebkādu attaisnojumu? _____

Lai arī cik viņiem varēja likties, ka nu ir visi iemesli gausties, Kungs acīmredzot viņiem nepiekrita. Galu galā, katru ceļojuma dienu viņus pie dzīvības uzturēja dievišķas žēlastības brīnums. Viņiem netrūka ūdens pat tuksnesī, viņiem no debesīm krita maize – eņģeļu barība (Ps. 78:25), un viņu mieru un drošību sargāja mākoņa paēna dienā un uguns stabs naktī. Viņu rindās nebija neviena vārdzēja (Ps. 105:37), viņu pēdas garajos pārceļojumos neuztūka un viņu drēbes “netapa par skrandām” (5. Moz. 8:3,4). Nav šaubu, ka viņiem bija savas cīņas, problēmas, bailes un šaubas tāpat kā mums visiem. Tomēr viņi, skatoties vienīgi uz šīm problēmām, acīmredzot aizmirsta par dievišķajām svētībām, kas viņiem tik ilgi nāca līdzī. Iespējams, viņu problēma bija tā, ka viņi pierada pie Dieva žēlastības, piedošanas un gādības, tādēļ sāka to uzskatīt par pašsaprotamu. Tiklīdz mēs sākam kaut ko uzskatīt par pašsaprotamu, kļūst ļoti viegli to aizmirst.

Kādas lietas tu savā dzīvē uzskati par pašsaprotamām? Kādēļ tā domāt ir liela muļķība? _____

Vienīgais aizsarglīdzeklis pret to ir katru dienu pateikties Kungam par visu, ko Viņš mums ir devis. Lūk, kādēļ ir tik svarīgi slavēt Dievu. Dievam nav vajadzīga mūsu slavēšana; mums pašiem nepieciešams slavēt Kungu, cik daudz vien spējam, jo tas būs pastāvīgs atgādinājums par to, cik ļoti pateicīgiem mums jābūt Kungam.

Saceri pats savu slavēšanas psalmu! Ieliec tajā pēc iespējas vairāk lietu, par kurām tev būtu jājūtas pateicīgam. Iedomājies, ka tu to katru dienu dziedātu. Kā tas tev varētu palīdzēt neiekrīst nepateicības grēkā un tā bīstamajos slazdos? _____

DZĒLĪGĀS ČŪSKAS

Lai vai cik israēlieši domāja, ka viņu sūdžības ir pamatotas, no teksta redzam, ka viņu žēlabas neizraisīja Kunga līdzjūtību. Pēc visiem tuksnesī pavadītajiem gadiem, kuros redzēts tik daudz Dieva brīnumu, viņi joprojām atgremo veco apsūdžību, ka ir ievesti tuksnesī, lai tiktu nokauti. Tad arī kļūst saprotams, kādēļ Kungs viņiem nejuta līdzī. Vēl ļaunāku viņu kurnēšanu padarīja tas, ka viņi tikko bija piedzīvojuši uzvaru pār kānaāniešiem.

Izlasi 4. Moz. 21:5-9. Kādā veidā Mozus atkal darbojās vidutāja lomā? Kādēļ īpaši tobrīd tautai bija nepieciešams starpnieks? _____

Palestīnā ir apmēram 35 dažādu čūsku sugas. Dažas no tām ir ārkārtīgi indīgas; tuksnesī mītošās par “dzēlīgajām čūskām” sauca kodiena briesmīgo seku dēļ. Kad Dieva apsargājošā roka tika atņemta no Israēla, šie indīgie rūpuļi uzbruka lielam skaitam cilvēku. Citiem vārdiem, nevis Dievs tās uzsūtīja, bet gan drīzāk Kungs atņēma savu apsardzību.

Izlasi Jņ. 3:14,15. Kā šo patieso stāstu par čūskām Jēzus sasaistīja ar pestīšanas plānu? Kādā ziņā mēs visi esam dzēlīgu čūsku sakosti? _____

Ar vara čūskas esamību staba galā vien nepietika, lai kodums neizraisītu nāvi. Viņiem uz šo simbolu bija jāraugās – jāizdara izvēle paklausīt un saņemt šī līdzekļa sagādātās svētības. Tādā pašā veidā Jēzus nāve automātiski neizglābj visu pasauli. Viņa nāve tikai sagādāja glābšanas līdzekli, un, tāpat kā toreiz tautai bija jāskatās uz vara čūsku, mums šodien jāskatās uz Jēzu un jātic Viņam, lai saņemtu Viņa devīgi un žēlīgi dotās dāvanas.

Kā tu savā dzīvē (varbūt tieši šobrīd?) esi piedzīvojis Kristus dziedinošo spēku? Kādas citas brūces – lai arī cik nepārvarami sāpīgas tās šķiet – tev vajadzētu pienest Viņam, lai saņemtu mierinājumu, dziedināšanu un spēku tālākam ceļam? _____

AGRĪNIE IEKAROJUMI

Apmēram pirms četrdesmit gadiem Israēls šajā pašā reģionā uzbruka kānaāniešiem, bet tika briesmīgi sakauts (4. Moz. 14:40-45). Šī paaudze tuksnesī pavadīto četrdesmit gadu laikā nu bija nomainījusies, un bija izaugusi nākamā, lai turpinātu to, kur iepriekšējā apstājās.

Izlasi 4. Moz. 21:10-33 un atbildi uz jautājumiem:

1) *Ko jūdi solīja pagānu ķēniņam Sihonam? Kas tika piedāvāts šajos apsolījumos?* _____

2) *Kurš kuram uzbruka? 23. p.* _____

3) *Ar ko atšķīrās israēliešu reakcija pret abiem ķēniņiem – Sihonu un Ogu?* _____

“Ja tautas pie Kānaānas robežām nebūtu pretojušās Israēla progresam un nebūtu nostājušās izaicinoši pret to, ko bija teicis Dievs, tās tiktu saudzētas. (..) Lai gan amorieši kalpoja elkiem un savas lielās bezdievības dēļ tiešām bija pelnījuši nāvi, Dievs tomēr viņus saudzēja četrsimt gadu. (..) Tiem bija zināmi visi brīnumi, ko Kungs bija darījis, izvedot Israēlu no Ēģiptes. Pierādījumu bija pietiekami.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 434)

Ievēro atšķirību stratēģijā pret abām valstīm. Ķēniņam Ogam vairs netika sūtīts laipns lūgums, vai nevarētu mierīgi iziet cauri viņu zemei. Kungs šo ķēniņu un viņa armijas izvilka ārā no pilsētām, kas bija “nocietinātas ar augstiem mūriem, divviru vārtiem un dzelzs aizšaujamiem” (5. Moz. 3:5). Kad ķēniņš Ogs un viņa amoriešu armija bija ārpus saviem nocietinājumiem, israēlieši, pateicoties Dieva vadībai un apsolījumiem, kas nāca caur Mozu, spēja amoriešus sakaut.

Uzvara pār Sihonu un Ogu – amoriešu ķēniņiem Aizjordānā – tika iemūžināta dziesmā (Ps. 135:10-12; 136:18-26) un tautas atmiņā (Soģu 11:18-22).

Pēc četrdesmit gadiem Israēla bērni beidzot iegāja Apsolītajā zemē. Izvērtē šo izšķiesto laiku ticības un pašlīvības trūkuma dēļ – kā par spīti visiem pierādījumiem par Dieva vadību. Cik daudz dārgā laika tu iznieko, neejot uz priekšu ticībā? Kā tu varētu labāk iemācīties uzticēties Dieva apsolījumiem, lai rīkotos saskaņā ar tiem, nevis izniekotu laiku? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” lasi nodaļas “Sistā klints” (411–421), “Ceļojums apkārt Edomam” (422–432) un “Basanas iekarošana” (433–437).

“Nikodēmu valdzināja Kristus tuvums. Kad Pestītājs izskaidroja atziņu par jaunpiedzimšanu, viņš ilgojās pēc šīs pārmaiņas sevi. Bet kā to var īstenot? – Un Jēzus atbildēja uz viņa neizteikto jautājumu: ‘Kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgu dzīvību.’

Šī tēma Nikodēmam bija pazīstama. Paaugstinātās čūskas simbols viņam padarīja skaidru Pestītāja misiju. Kad Israēla ļaudis mira no indīgo čūsku kodieniem, Dievs pavēlēja Mozum pagatavot vara čūsku un paaugstināt to draudzes vidū. Tad pa nometni atskanēja vēsts, ka visi, kas uzlūkos šo čūsku, dzīvos. Tauta gluži labi zināja, ka čūskai pašai par sevi nebija spēka palīdzēt. Tas bija Kristus simbols. Kā pēc nāvīgās čūskas līdzības izgatavotais tēls tika paaugstināts sakosto dziedināšanai, tā Tam, kurš tika sūtīts ‘grēcīgās miesas veidā’, vajadzēja kļūt par viņu Pestītāju. (Rom. 8:3) (..) Lai dziedinātu savas brūces vai saņemtu grēku piedošanu, tie paši no sevis neko nespēja darīt; tie varēja vienīgi uzticēties Dieva dāvanai. Lai dzīvotu, viņiem vajadzēja uzlūkot.” (E.Vaita, “Laikmetu ilgas”, 174, 175)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet stāstu par dzelīgajām čūskām un pārrunājiet, ko nozīmē rīkoties ticībā. Citiem vārdiem, israēliešiem bija apsolīta glābšana, ja tie raudzīsies uz čūsku, kas citos apstākļos nozīmētu drošu nāvi. Tam nebija dabiska izskaidrojuma; viņu dzīvība bija atkarīga no pārdabiskas rīcības. Kā tas atspoguļo arī pestīšanas plānu? Ko tam vajadzētu mums iemācīt attiecībā uz to, cik cilvēks ir bezpalīdzīgs, lai bez Dieva aizsniegtu mūžīgo dzīvību?

2. Varbūt mūsu draudze kopumā vai mēs katrs atsevišķi pieļaujam tās pašas Israēla bērnu kļūdas? Kādēļ vienmēr ir tik grūti pamanīt savas vājās vietas?

KOPSAVILKUMS:

Šonedēļ apskatītais 4. Mozus grāmatas fragments galvenokārt bija par 40 gadu ilgā ceļojuma noslēgumu. Skumstot par māsas Mirjamas nāvi, Mozus un Ārons dusmās apgrēkojās pret Kungu. Israēla tauta, ko kurnēšanas dēļ sakoda nāvējošas čūskas, fizisku un garīgu dziedināšanu atrada, ticībā uzlūkojot vara čūsku, ko Kungs lika Mozum izgatavot un nolikt viņu priekšā. Pēc šī pazemību iemācošā piedzīvojuma Kungs palīdzēja Israēlam iekarot amoriešu zemes Aizjordānā.